

Korkuyla parçalanmak.../Ahmet Altan

Türkiye bitmez tükenmez korku krizleri geçiriyor.

Biz, o kadar uzun zamandır bu krizlerle yaşıyoruz ki artık bunları "normal" sanmaya başladık, nasıl tuhaf bir haleti ruhiye içinde yaşadığımızı anlayabilmek için başka ülkelere gitmemiz, oradaki insanların doğal davranışlarını görmemiz ve insanlardan yayılan o özgürlük havasını solumamız gerekiyor.

Bu ülke neden böyle bir hastalığa tutuldu?

Neden bütün dünyanın ona düşman olduğuna ve onu "bölmek" istediğine inanıyor?

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri hiç bölünmediğine göre bu hastalığın başlangıç noktasını Osmanlı'da aramamız gerektiğini anlıyoruz.

Osmanlı'nın işgal ettiği toprakların tümü "asıl sahipleri" tarafından geri alındı.

Yunanlılar Yunanistan'ı, Bulgarlar Bulgaristan'ı, Sırp Sırbistan'ı, Macarlar Macaristan'ı, Araplar Arabistan'ı Osmanlı'nın elinden kopardı.

İmparatorluğun parçalanması dediğimiz şey aslında toprakların gerçek sahiplerine geri dönmesiydi.

Silahla aldığımız yerleri silahla koruyamadık.

Zaten bu mümkün değildi.

Tarih boyunca bunu kimse yapamadı.

Romalılar da, İspanyollar da, Portekizliler de, İngilizler de, Hollandalılar da, Fransızlar da silahla aldıkları toprakları sonunda sahiplerine iade ettiler.

İngiltere ve İspanya dışında kimsenin pek sorunu kalmadı.

İspanya'nın "Bask" bölgesi, İngiltere'nin de "İrlanda" ile yani "isimleri" yabancı olan bölgeleriyle dertleri vardı, bunları önce silahla çözmeye çalıştılar, olmayınca barışçı bir yol buldular.

Biz niye parçalanmaktan korkuyoruz peki?

Bu korkunun kaynağı ne?

Bizim, "Kuzey Irak" ya da "Güneydoğu" gibi coğrafi terimlerle andığımız bölgenin gerçek adının Osmanlı'da "Kürdistan" olması belki.

Değil Güneydoğu'ya, bize ait olmayan Kuzey Irak'a bile "Kürdistan" denmesine tahammül edemiyoruz.

Bir başka ülkenin dışişleri bakanı, bir başka ülkenin topraklarından "Kürdistan" diye söz etse tepki gösteriyoruz.

Tepki göstermek sonucu değiştirmiyor, o bölgenin adı Kürdistan.

Çünkü orada Kürtler yaşıyor.

Sanırım, toplum ve devlet, "bilinçaltında" oranın "başkalarına" ait olduğuna inandığı için o bölgenin de ayrılacağından endişe ediyor.

Bu endişe o boyutta ki, bütün hayatını Türkiye'nin yasaklarla yaşayan bir ülke olmasına adanmış bir darbeci bile "eyalet" düzeninden söz etse onu "bölücülükle" suçlayabiliyoruz.

Eyalet düzenine geçerse Kürtler ayrılacak bize göre.

Devletler, binlerce yıllık alışkanlıklarıyla toprak kaybetmek istemezler, bunu biliyoruz.

Ama hiçbir devletin kendisine ait olmayan toprağı silahla elinde tutamadığını da biliyoruz.

Bunu bilmemize rağmen sürekli olarak silahla, baskıyla, yasakla Kürtleri Türkiye'nin parçası olarak tutmaya çalışıyoruz.

Neredeyse bütün varlığımızı, bütün enerjimizi, dünyayla ilişkilerimizi "Kürtler Türkiye'den ayrılacak" endişesi üzerine inşa ediyoruz.

Bu endişe, Türkiye'ye para, zaman, enerji kaybettiriyor.

Kürtler de Türkler de özgürlüklerinden oluyor.

Sürekli bir gerginlik yaşıyoruz.

Mutsuzluk hayatın her yanına nüfuz ediyor..

Bu "ayrılma" korkusu Türkiye'yle dünyayla arasına giriyor, içerde adil bir hayatı bu korku yüzünden yaratamıyoruz, bu korku yüzünden hukuku zedeliyoruz, bu korku yüzünden devlet kendi yasalarını çiğniyor.

Bu korku bizi mahvediyor.

Bana sorarsanız, "ayrılmanın" yaratacağı herhangi bir kayıp varsa, ondan çok daha fazlasını "ayrılma korkusu" nedeniyle kaybediyoruz.

Bu konuyu da bir türlü açıkça, akıl ve mantık ölçüleri içinde konuşamıyoruz.

Bir toplum, bu çağda böylesine büyük bir korkuyla yaşayamaz.

Bu korkunun bedelini de dünyanın en zengin toplumu bile ödeyemez.

Gerçeğe gözlerimizi yummak yerine artık sorunumuzu açıkça konuşmak daha iyi olacak sanıyorum.

Türkiye, Kürtlerin bu devletin ve toplumun parçası olarak kalmasını istiyorsa, bu ülkede Kürtlerle Türklerin aynı haklara sahip olmasını sağlaması, Kürtlerin kendini ikinci sınıf vatandaş gibi görmesini engellemesi gerekiyor.

Baskıyı, yasağı ortadan kaldırmalıyız.

Türkiye bütün vatandaşlarına aynı hakları verirse, bu ülkedeki Türkler bilinçaltılarında "biz ülkenin asıl sahibiyiz, bizden başka herkes bizim kölemizdir" inancını bilincine çıkarıp bu inancın tuhaflığını anlarsa bu sorun çözülür.

Korku, korkulan şeyin gerçekleşmesinden daha büyük bedel ödetiyor Türkiye'ye.

En ucuzundan "hainlik" suçlamalarıyla, bunu görmeyi, bunu tartışmayı engellemek toplumun lehine olmuyor.

Herkesin susmasını istiyoruz.

Susmak gerçeği değiştirmeye yetmiyor.

İnsanlar ölüyor, yasaklarla bütün ülke hapishaneye dönüyor.

Korku, karanlık bir kabus gibi üzerimize çöküyor.

Bölünme korkusuyla, bölünmenin yaratacağını sandığımız zarardan daha büyük bir zarar yaratıyoruz.

Artık yeter bence.

Her şeyi açıkça konuşalım.

Korkularımız yüzünden işler öyle sarpa sardı ki Evren bile "acaba federasyon mu yapsak" demek zorunda kalıp "hainlikle" damgalandı.

Korku, korkulandan daha çok zarar verdi bize.

Şimdi korkudan kurtulmanın zamanı.

Bunun, en azından benim bilebildiğim, tek yolu da konuşmak.

Ülkenin geleceğini konuşmanın "ihane" sayılmayacağını anlamak.

Susmak bizi karanlığa itiyor.

Bölünmeyelim derken gerçeklerin atında ezilerek paramparça olacağız.

Sokađa çıkılamayan şehirler, patlayan suçlar, devlet içinde üste itaatsizlikler, hukuksuzluklarla o korkunç parçalanma da zaten kendini göstermeye başladı.

Bunu istememe hakkına sahibiz.

Ve istememeliyiz.